

کینه ی شب

شب به ساحل چو نشیند پی کین
همه چیز است به غم بنشسته
سر فرو برده به جیب است « کراد »
بر ره جنگل و کوه از ره دور
تکه گویی ز « بقم » بگسسته .

کاج کرده ست غمین بالا راست
می نشیند به بر او ساحل
ابری از آن ره کوهان برخاست
می شود بر سر هرچه حائل .

زرد می گردد روی دریا
باقی قرمزی روز مکد
می نشانند در آن گوشه ی دور

هیکلی نه اما
مثل این است که ژولیده یکی
می گریزد به رهی از سرما .
می مکد قرمزی روز
می مکد
نیست دیگر سر مویی به ره این افق گمشده نور
شب ، دریده به دو چشم آن مطرود ،
در سیاهی نگاهش همه غرق
می مکد آب دهانش از کین
می نشیند به کمین
بر لبش هست همه
به یکی خرد ستاره ی حتی .
هر زمانی نفرین
می مکد روشنیش را از دور
به خیالی که ز روز است رمق .

هیس . آهسته
قدم از هر قدمی دارد بیم
به ره دهکده مردی عریان
دست در دست یکی طفل یتیم .
هیس ! آهسته شب تیره هنوز
می مکد .
زیر دندان لجن آلودش
هر چه می بیند خواهد نابودش .
کی ولیکن گوید
از در دیگر ، این روز سپید

در نمی آید ؟
شب کسی یاوه به ره می پوید
شب عبث کینه به دل می جوید
روز می آید
آنچه می باید روید ، روید
از نم ابر اگرچه سیرآب
خنده می بندد در چهره ی شب .

نیما یوشیج - دیماه 1323